

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa Fundacji [...] "F." w W.

przeciwko Akademii [...] w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 2 grudnia 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015 r. oddalił żądanie Fundacji [...] „F.” w W. zasądzenia od pozwanej Akademii [...] w W. kwoty 2282857,42 zł tytułem zwrotu nakładów, a Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 2 grudnia 2016 r. oddalił apelację powódki. U podłoża tego rozstrzygnięcia legło ustalenie poczynione w wyniku wykładni § 9 umowy stron, że w wypadku wypowiedzenia tej umowy w sytuacji zalegania najemcy z zapłatą czynszu, po dokonaniu skutecznego wypowiedzenia, wynajmujący nie będzie musiał zwracać poczynionych nakładów.

Powódka wniosła skargę kasacyjną, w której żądała uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała, że skarga jest oczywiście zasadna, w sprawie występuje zagadnienie prawne oraz zachodzi nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3, 4 k.p.c.).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie żadna z tych okoliczności nie zachodzi. Szczególnie pozbawione jest uzasadnienia prawnego twierdzenie, iż skarga jest oczywiście zasadna, gdyż Sąd drugiej instancji w sposób niewłaściwy dokonał wykładni § 3 pkt 2 umowy w brzmieniu nadanym aneksem nr 1 w zw. z § 13 umowy, przez co przyjął błędnie w sposób dorozumiany, że ograniczenia zawarte w § 9 umowy dotyczą całości roszczeń skarżącej. Wykładnia oświadczeń woli złożonych przy zawarciu umowy nie może bazować na samym tylko jej tekście (por. szerzej wyroki Sądu Najwyższego: z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 81, z 8 czerwca 1999 r., II CKN 379/98, OSNC 2000, nr 1, poz. 10, i z 7 grudnia 2000 r., II CKN 351/00, OSNC 2001, nr 6, poz. 95), i to nawet jeśli tekst ten zostanie utrwalony w formie aktu notarialnego.

Sąd Najwyższy podkreśla, iż w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. trzeba wykazać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nawet jednak w tym ostatnim przypadku należy wykazać, na czym polega i z czego wynika ocena skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, iż zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie błędne, zostało ferowane z oczywistym naruszeniem prawa i stąd nie powinno funkcjonować w obrocie prawnym (por. postanowienie SN z dnia 21 maja 2008 r., IV CSK 162/08).

Skarżąca przedstawiła jedynie swoją ocenę wyroku i procedowania Sądu Apelacyjnego, szczególnie wskazując na rzekome błędy w postępowaniu dowodowym i wadliwe wnioski. W rzeczywistości skarżąca pragnie z powołaniem się na oczywistą zasadność skargi doprowadzić do ponownej oceny całego materiału dowodowego, który był już oceniony i nie można postawić tej ocenie braku jasności i logiczności.

W tym kontekście Sąd Najwyższy wskazuje także, iż skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia. Jego rozpoznanie nie ma charakteru postępowania w ramach III instancji. Służy realizacji konstytucyjnych i ustawowych zadań Sądu Najwyższego, wśród których pozostają przede wszystkim nadzór nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.), jego obowiązki obejmują zapewnienie jednolitości orzecznictwa i rozstrzyganie zagadnień prawnych. Tym właśnie celom wypada podporządkować także rozstrzyganie skarg kasacyjnych. Z uwagi na powyższe, oceniając wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłankę oczywistej zasadności skargi nie da się nie dostrzec że ma ona charakter wyjątkowy. W konsekwencji w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi powinna dać się stwierdzić na pierwszy rzut oka bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (por. np. postanowienie z dnia 2 sierpnia 2007 r., sygn. III UK 45/07, nie publ.).

Jeśli chodzi o sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne, to w istocie nie stawia ono centralnego problemu przed Sądem Najwyższym

W sprawie nie zachodzi też nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - także z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych przyczyn orzeczono, jak w postanowieniu.